

GEWIKT & GEWOGEN

Stoelen om voor Madrigaalkoor

Gebeurtenis: concert Leeuwarder Madrigaalkoor o.l.v. Broer Giesing met Bach: Trauermusik. **Met:** David van Laar (countertenor), Mattijs Hoogendijk (tenor), Michiel Meijer (bas), Erik Bosgraaf (blokfluit), Theo Jellema (orgel) e.a. **Gezien:** 10/10 Grote Kerk Leeuwarden. **Publiek:** 160

★★★★☆

Wat organist Theo Jellema betref: zijn aftrap van dit concert met in de hoofdrol het Leeuwarder Madrigaalkoor bestond uit een matige interpretatie van Johann Sebastian Bachs Preludium en fuga BWV 539. Onregelmatig en stroef kwam het uit de Müller-pijpen. Hij was niet in vorm

blijkbaar. Ook zijn tweede solobijdrage, Bachs Passacaglia BWV 582, was niet op het vertrouwde Jellema-niveau. Nee, dan liever dirigent Broer Giesing met zijn koorzangers. Hun vertolkingen van de motetten *Der Gerechte* en *Fürchte dich nicht* van Johann Christoph Bach kenden enkele onzekere momenten, maar klonken hechter, regelmatiger. Het LMK leek te grotsieren in zelfverzekerdheid. En ook die boeide. Idem het Bach-motet *Jesu, meine Freude*. Met een actieve, beter omlinjnde zangstijl waren de koorzangers verder gekomen. Maar in dynamiek en zuiverheid kwamen ze absoluut een heel eind. Ook de vele hachelijke inzetten waren messcherp. The voice of

Leeuwarden. Goed voor vier draaiende stoelen.

De *Actus Tragicus*, over de tijdelijkheid van het aardse bestaan, bleek onder Giesing een optelsom van een fluwelen sonatine, beheerste vocale solobijdragen, ruisende lage strijkers, kortom een onderdompeling in een warm Bach-bad.

In de categorie absolute topklasse vielen de verrichtingen van meesterfluitspeler Erik Bosgraaf. Met een onwaarschijnlijk aantal vingerzettingen per minuut blies hij op zijn blokfluit twee delen tevoorschijn uit Bachs Partita voor fluit solo, die hij afrondde met een indringende, door de kerkruinte heen en weer kaatsende klank.
RUDOLF NAMMENSMA